

SCHRIFTMEDITATIE

"Ik ben de HEERE, uw God".

Exodus 20:2a

Wat is de mens? Wat is in hem te prijzen,
Dat Gij, o HEER', hem gunsten wilt bewijzen,
Dat Gij hem kent? Wat is des mensen kind,
Dat Gij het acht en zo getrouw bemint?
Hij mag de naam van ijdelheid wel dragen;
Zijn tijd is kort, en al zijn levensdagen,
Hoe groot, hoe sterk hij op deez' aarde zij,
Gaan snel, gelijk een schaduw, voorbij.

Psalm 144:2

Daar staat Israël, op eerbiedige afstand van de voet van de berg. Boven op de berg is de heiligheid en de majesteit van God. Donderslagen en bliksemschichten klieven de lucht. Bazuingeluid dreunt naar alle zijden. Rook gaat op voor het Aangezicht des Heeren. Het volk staat van verre.

Wie zou bestaan voor de majesteit van God?

Een ademtucht, een ijdelheid, een niets is de mens voor de grote en vreselijke God der goden. Bezien wij het mensenleven in het licht van Gods heiligheid, dan mag de mens van de naam van "IJdelheid" wel dragen. Hij gaat heen als een rook en verdwijnt als een schaduw.

Echte diepgang en geestelijk leven zijn ons onbekend.

Ik zeide in mijn hart van de gelegenheid der mensenkinderen, dat God hen zal verklaren en dat zij zullen zien dat zij als de beesten zijn aan zichzelf. (prediker 3:18)

De mens is niet in alle opzichten gelijk aan het beest.

In bepaalde opzichten zijn wij minder dan de beesten.

Wij hebben echter dit met de beesten gemeen, dat wij zonder enige diepgang, zonder geestelijk perspectief, zonder hoger doel, onze weg gaan.

Waar God ons verklaart, wordt deze ontledigende waarheid erkend.

Slapen...eten...drinken...werken...vechten voor het naakte bestaan.

Zo leven wij als beesten naar de slachtbank toe.

Beesten in ons werk.

Beesten in de kerk.

Beesten in woorden en daden.

In ons is geen waarachtige diepte te vinden.

En de uitnemendheid van de mensen boven de beesten is gene, want allen zijn zij ijdelheid.

Merkt u het, dat de adem van de kinderen der mensen opvaart naar boven? Zo gaan wij in lange rijen, als domme beesten, het donker tegemoet.

Hij daalt nochtans, gelijk zijn gans geslacht,
Vervreemd van God, in 's afgronds donk're nacht.

Hoe groot is dan de waan in ons leven?

Hoe diep is de zelfmisleiding?

Het domme beest probeert een "Geestelijk" gewaad aan te trekken...en het past hem niet.

Gode zij dank, als Hij ons verklaart en wij mogen zien, dat wij als de beesten zijn.

Welk beest zou in volmaakt zelfbewustzijn kunnen zeggen: "IK BEN"???

Nee, wij gaan en vergaan. Onze misdaden voeren ons weg als een wind.

Op de weg die wij betreden, staat geen voetstap die beklijft. Al het heden wordt verleden.

De mens, die in waarde is en geen verstand heeft, blijft niet. Hij wordt gelijk de beesten, die vergaan. (Psalm 49)

Duizenden blikken angstig naar een van de toppen van het Sinai-gebergte.

De Heilige is nedergekomen op één van de trouwe wachters der aarde: De berg.

Uit de woestijn en uit de diepte reiken de bergen als machteloze armen hemelwaarts.

Van de bergen gaat een zuchten omhoog naar Hem, Die was, eer de bergen geboren waren.

Want het schepsel, als in barensnood zuchtende, verwacht met opgestoken hoofd de openbaring der kinderen Gods. (Romeinen 8)

In de woestijn, beneden, staan zondaren. Zij tergden dikwijls Gods genade. Hun trouweloze wandel getuigt tegen hen. Door raadslagen gaat dit volk verloren.

In de woestijn komt wel uit van hoedanige geest zij zijn.

Vaders...Grootvaders...Moeders ...Grootmoeders...Kinderen...Kleinkinderen... in de woestijn, op weg.

Wie brengt ze in een vaste stad?

Wie geeft het doel in zoveel in zoveel doelloze levens?

Wij zijn stof...wij keren weder tot stof.

In het paradijs,
Daar begon de reis,
Naar het land zonder huis,
Naar de stad zonder thuis.

De avond is gaan dalen
Wij zijn nog steeds aan 't dwalen.

Zal de put zich eeuwig voor ons sluiten?

Zal er in eeuwigheid geen gemeenschap zijn met Hem, Die ons gemaakt heeft?

O God, meer gelijkenis met het gedierte in de woestijn...Niemand maakt zich op om tot God weer te keren.

TOEN...Luistert goed, opstandelingen, doelloze beesten, inhoudloze beeldendienaars, geesteloze materialisten, dorre doodsbeenderen, woestijndieren...luistert.

TOEN sprak GOD: IK BEN...Hij IS. Op de berg daalt hij af. Zijn stem is ook als een sterke donderslag. Zijn stem is als een regenboog om u heen.

Het is de verticale lijn van de Godsopenbaring. Ze snijdt dwars door ons horizontale

mensenleven.

IK BEN. HIJ IS. Dat roept Hij uit voor de oren van vervreemden. Hij roept het uit voor Abels-ademtochten-ijdelheden God staat op over het stof. IK BEN DE HEERE.

Het is niet mogelijk het Wezen van God uit te drukken. DE HEERE IS ONNASPEURLIJK.

Aan vergaande woestijnbewoners maakt Hij zich bekend als de LEVENDE. Hij, de eeuwig Trouwe, is de God van het leven. Hij heeft Zich HEERE betoond in redding en bevrijding, in de uitleiding van ten dode gedoemde.

Hij is de Vader van onze Heere Jezus Christus. De Naam HEERE is openbaar van Zijn eeuwig Verbond. Hij openbaart gedachten des Vredes en niet des kwaads.

Hij is de God van de grondeloze barmhartigheid.

Hij houdt de trouw.

Hij blijft trouw, ondanks onze ontrouw.

De HEERE roept het uit: IK, HEERE, ben uw God.

Ik heb u gemaakt.

Ik ben uw Koning.

O, Heilige Geest, richt onze zielen op dit onverklaarbare wonder van Uw Welbehagen.

Laat onze zielen leven...zo zullen wij U loven.

Uw majesteit is ongenaakbaar.

Wie zal U zien en leven?

Vreselijk zijt Gij in Uw heiligdom.

Toch geeft Gij Uw volk sterkte en kracht. Uit de ontzaglijke majesteit van Uw aanwezigheid kwam de stem, door rook omhult, toch duidelijk verstaanbaar: Ik ben de HEERE, Uw God.

Uw stem klinkt door de tijden der eeuwen.

Een stem van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Uw stem overstemt de doodschreeuw van een stervend schepsel.

O God, Gij zijt het Die ons leert mensen des doods te zijn. Gij verklaart ons hart, dat wij als de beesten zijn op onszelf. Maar gij verklaart ook UW hart. Uw hart, o God. Gij verklaart Uw hart. Gij verklaart Uw hart in Christus Jezus, Uw geliefde Zoon.

Wezenloze zondaar...in Christus Jezus verklaart Hij Zijn hart. Hij bevestigt hiermede Zijn liefde jegens ons. In de stal klinkt het ons tegemoet: Ik ben de HEERE, Uw God.

In de vernederende en lijdende Zoon des mensen klinkt het ons tegen: Ik ben de HEERE, uw God.

Onder de verslindende vloek op de berg Golgotha...uit de donder en bliksem van Gods zondendodende gerechtigheid komt de sprake: Ik ben de HEERE, uw God.

Aan Zijn tafel fluistert Hij de reizigers toe: Ik ben de HEERE, Uw God.

In onze vervreemding zegt Hij: Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde.

In het bezwijken van alle goden troost Hij: Ik ben de HEERE, Uw God.

Tranen droogt Hij met het kleed van Jezus.

Waar wij stamelen: Wie zal mij verlossen?

Daar troost Hij met: Ik ben de HEERE, Uw God.

Door de tralies van de gevangenis komt Zijn stem: Ik ben de HEERE, uw Bevrijder.

Als wij onherkenbaar zijn door de dood, strekt Hij Zijn gezegende handen naar ons uit en drijft de schaduwen weg, zeggende: Ik leef, en Gij zult leven.

Het volk, dat in duisternis wandelt, ziet een groot licht: Ik ben de HEERE, uw God.
Waar ik tegen de bemodderde ruiten van het geloof aanzie, troost Hij met Zijn geliefde Zoon, de
Voleinder des Geloofs.

De reis kort op. Rook gaat op van de aarde.

Als een stervend paard tracht de wereld het hoofd boven water te houden.

Maar de golfslag van het oordeel wordt steeds sterker en hoger.

De gedaante van deze wereld gaat voorbij. Onze gedaante gaat ook voorbij.

Maar de kinderen Gods zullen Hem gelijk wezen.

Geliefde lezers...nog zijn wij op reis. Het gaat door de woestijn naar huis.

De HEERE geve de stervenden door de rook heen te zien op de omtrekken der stad Gods.

De Naam van de stad is: De HEERE is aldaar.

In de woestijn geeft Hij palmbomen en waterfonteinen. Ver boven de reizigers verheffen zich
ook de toppen der bergen.

Van de bergen Gods klinkt het ons tegen: IK BEN DE HEERE, UW GOD..en HET IS VOLBRACHT

O God, toen Gij, met majesteit,
Uw Israël hebt uitgeleid,
En op Uw heil doen hopen;
Toen Gij langs Parans woesten grond
Hun voorttoogt, schokte d' aard' in 't rond.
De hoge heemlen dropen;
De bergen rezen zelfs omhoog;
Men zag dit Sinai voor 't oog,
Van Isrels Koning beven.
Een milden regen zondt G', o HEER',
Op Uw bezwijkend, erf'nis neer,
Om sterkt' aan haar te geven. Psalm 68:4

D.C.O.